

# RECORDS DE TORTOSA

## EN FESTES

Quan em van proposar de fer aquest article, vaig pensar: "Jo què he de dir?". A poc a poc, he anat pensant i he arribat a la conclusió que de la meua ciutat, on visc i treballo, perquè hi crec i crec en el seu futur, potser no en podia dir gaires coses. Ara, però, de records en tinc molts, com tota la gent de Tortosa, i molt especialment de les festes majors.

Recordo amb enyorança quan vaig començar a sortir a les nits. Llavors, era molt joveneta i els meus pares només em deixaven sortir a Tortosa, i durant les festes de la Cinta, perquè deien que era més segur, i que aquí es coneixia tothom. Recordo que amb la meua colla, uns 60, anàvem a la festa de l'escuma a la plaça de l'Ajuntament. Era increïble el que arribàvem a xalar. Després, tots plens de sabó, enganxosos i bruts de terra, sortíem i anàvem al ball o a l'inoblidable Club de Rem, on ballàvem i ... ens divertíem fins a altes hores, encara que els veïns es queixessin de la música. Vaja xalera!. A més, cada any, alguna de les meves amigues sortia vestida de pagesa i l'ajudàvem a repartir el panoli per les

cases, per les botigues i fins i tot pel carrer.

Això sí, el dia de la Missa Major a la Catedral era obligatori assistir-hi. Recordo la Catedral plena de gom a gom, on tota Tortosa estava present. Sempre ha estat un dels actes de la festa que m'ha emocionat més. Tothom canta *l'Himne de la Cinta* amb una solemnitat, un orgull i un sentiment que, fins i tot, sembla que la pedra clau s'hagi d'enfonçar. A la tarda, l'entrada de la Mare de Déu, amb un aplec de capellans envoltant-la, la gent cantant l'himne cada cop més fort i el so de les campanetes que no paren de sonar, fan que tant un tortosí com qualsevol turista que presenciï l'acte es quedi amb un nus a la gola i es faci difícil poder acabar de cantar. Encara que fa vint-i-vuit anys que hi vaig, la sensació que tinc és sempre la mateixa. Bé, crec que aquest sentiment no podrà canviar mai.

Un altre acte que recordo amb molta gràcia era el dia de l'ofrena floral a la Verge. Sortia amb la UEC (Unió Excursionista de Catalunya). El meu avi,

Josep, al davant de tot, els oncles, el meu pare, les germanes, els cosins, i els amics desfilàvem, tots vestits d'excursionistes, amb la nostra ofrena, que sempre l'aguantaven els grans. Era molt divertit. En passar sota el balcó de la casa del meu avi, tots saludàvem la iaia que, juntament amb la meua mare i les tietes, miraven l'ofrena i ens feien fotos.

Ara que ja han tornat les festes de la Cinta molts d'aquest records afloren esporàdicament a la meua ment, ja sigui un carrer, un balcó o un soroll, però els recordo amb alegria, perquè m'ho vaig passar tan bé i hi vaig ser tan feliç que es una sensació agradable, que no és el mateix que agradable.

Tortosa és una ciutat viva, plena d'il·lusions, on la gent participa als actes i es mou, encara que hi hagi qui opini el contrari. És la meua ciutat i l'estimo, així que tinc ganes de tornar a veure la gent al carrer, d'anar als concerts, de retrobar-me amb cares conegudes i de gaudir de la setmana de festes.

Roser Anguera Blanch

Tortosa, setembre de 1997